

EBA/GL/2020/05

6-5-2020

Richtsnoeren

---

inzake kredietrisicolimitering voor instellingen die gebruik maken van een interne-ratingbenadering (IRB) met eigen ramingen van LGD's

1. Nalevings- en rapportageverplichtingen

Status van deze richtsnoeren

1. Dit document bevat richtsnoeren die zijn uitgebracht op grond van artikel 16 van Verordening (EU) nr. 1093/2010¹. Overeenkomstig artikel 16, lid 3, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 moeten bevoegde autoriteiten en financiële instellingen zich tot het uiterste inspannen om aan de richtsnoeren te voldoen.
2. Richtsnoeren geven weer wat in de opvatting van EBA passende toezichtpraktijken binnen het Europees Stelsel voor financieel toezicht zijn en hoe het recht van de Unie op een specifiek gebied dient te worden toegepast. Bevoegde autoriteiten als bedoeld in artikel 4, lid 2, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 voor wie richtsnoeren gelden, dienen hieraan te voldoen door deze op passende wijze in hun praktijken te integreren (bijvoorbeeld door hun wettelijk kader of hun toezichtprocessen aan te passen), ook wanneer richtsnoeren primair tot instellingen zijn gericht.

Rapportageverplichtingen

3. Overeenkomstig artikel 16, lid 3, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 stellen bevoegde autoriteiten EBA vóór 28.10.2020 ervan in kennis of zij aan deze richtsnoeren voldoen of voornemens zijn deze op te volgen, of, indien dit niet het geval is, wat de redenen van de niet-naleving zijn. Bevoegde autoriteiten die bij het verstrijken van de termijn niet hebben gereageerd, worden geacht niet te hebben voldaan aan de richtsnoeren. Kennisgevingen worden ingediend door het formulier op de EBA-website te versturen naar compliance@eba.europa.eu onder vermelding van "EBA/GL/2020/05". Kennisgevingen worden ingediend door personen die bevoegd zijn om namens hun bevoegde autoriteiten te melden of zij aan de richtsnoeren voldoen. Elke verandering in de status van de naleving moet eveneens aan EBA worden gemeld.
4. Kennisgevingen worden overeenkomstig artikel 16, lid 3, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 bekendgemaakt op de website van EBA.

---

¹ Verordening (EU) nr. 1093/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Bankautoriteit), tot wijziging van Besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van Besluit 2009/78/EG van de Commissie (PB L 331 van 15.12.2010, blz. 12).

2. Onderwerp, toepassingsgebied en definities

2.1 Onderwerp

5. In deze richtsnoeren worden de vereisten gespecificeerd met betrekking tot het gebruik van kredietrisicolimitering overeenkomstig de toepasselijke bepalingen van deel drie, titel II, hoofdstuk 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013, zoals bepaald in artikel 108, lid 2, van die verordening. Deze richtsnoeren zijn ook gebaseerd op het definitieve ontwerp van technische reguleringsnormen van EBA inzake de methode voor het beoordelen van de naleving van de vereisten voor het gebruik van de interne-ratingbenadering (IRB) (hierna “de TRN inzake de IRB-beoordelingsmethode” genoemd) (EBA/RTS/2016/03) van 21 juli 2016.²

2.2 Toepassingsgebied

6. Deze richtsnoeren zijn van toepassing op de interne-ratingbenadering in overeenstemming met deel drie, titel II, hoofdstuk 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 en, in het bijzonder, op instellingen aan welke overeenkomstig artikel 143 van die verordening toestemming is verleend om eigen LGD-ramingen te gebruiken.
7. In de richtsnoeren worden met name de vereisten gespecificeerd met betrekking tot de inaanmerkingneming van niet-volgestorte kredietprotectie (als gedefinieerd in artikel 4, lid 1, punt 59 van Verordening (EU) nr. 575/2013) in overeenstemming met artikel 160, lid 5, artikel 161, lid 3, artikel 163, lid 4, artikel 164, lid 2, en artikel 183 van die verordening, en de inaanmerkingneming van volgestorte kredietprotectie (als gedefinieerd in artikel 4, lid 1, punt 58 van die verordening) overeenkomstig artikelen 166 en 181 van die verordening.

2.3 Geadresseerden

8. Deze richtsnoeren zijn gericht tot bevoegde autoriteiten als gedefinieerd in artikel 4, lid 2, onder i), van Verordening (EU) nr. 1093/2010, en tot financiële instellingen als gedefinieerd in artikel 4, lid 1, van Verordening (EU) nr. 1093/2010.

2.4 Definities

9. Tenzij anders vermeld, hebben de termen die worden gebruikt en gedefinieerd in Verordening (EU) nr. 575/2013, Richtlijn 2013/36/EU en de EBA-richtsnoeren inzake PD-raming, LGD-raming en de behandeling van blootstellingen ten aanzien waarvan zich een

---

² Verwijzingen naar artikelen van de TRN inzake de IRB-beoordelingsmethode zullen worden vervangen door verwijzingen naar de uitvoeringsverordening tot vaststelling van de definitieve ontwerp-TRN inzake de IRB-beoordelingsmethode zodra die is bekendgemaakt in het Publicatieblad van de EU.

wanbetaling heeft voorgedaan (hierna “de EBA-richtsnoeren inzake PD- en LGD-raming” genoemd) (EBA/GL/2017/16), in deze richtsnoeren dezelfde betekenis.

3. Tenuitvoerlegging

3.1 Toepassingsdatum

10. Deze richtsnoeren gelden met ingang van 1 januari 2022. Instellingen moeten derhalve op die datum de vereisten van deze richtsnoeren in hun ratingsystemen hebben opgenomen. Bevoegde autoriteiten kunnen echter naar eigen inzicht een korter tijdschema voor deze overgang hanteren.

4. Algemene bepalingen

---

11. Volgens artikel 108, lid 2, van Verordening (EU) nr. 575/2013 mogen instellingen die de IRB-benadering toepassen door van hun eigen LGD-ramingen gebruik te maken conform artikel 143, lid 2, van die verordening, kredietrisicolimitering in aanmerking nemen overeenkomstig deel drie, titel II, hoofdstuk 3, van die verordening. Instellingen mogen kredietrisicolimitering in aanmerking nemen overeenkomstig de vereisten van deel drie, titel II, hoofdstuk 4, van Verordening (EU) nr. 575/2013 voor zover in deel drie, titel II, hoofdstuk 3 van die verordening naar die vereisten wordt verwezen, en in overeenstemming met deze richtsnoeren.
12. Voor de toepassing van artikel 181, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013 moeten verwijzingen naar het begrip “zekerheid” worden begrepen als verwijzingen naar andere volgestorte kredietprotectie dan de in artikel 166, leden 2 en 3, van die verordening bedoelde volgestorte kredietprotectie. Daaronder vallen in het bijzonder andere volgestorte kredietprotectie dan kaderverrekeningsovereenkomsten en verrekening van balansposten. Het kredietrisicoverminderende effect van kaderverrekeningsovereenkomsten en de verrekening van balansposten wordt weerspiegeld in de blootstellingswaarde. Daarom mogen instellingen voor de soorten blootstellingen waarvoor zij toestemming hebben gekregen voor het gebruik van eigen LGD-ramingen, volgestorte kredietprotectie alleen in aanmerking nemen overeenkomstig artikel 181, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013 wanneer deze protectie niet reeds in de blootstellingswaarde in aanmerking is genomen voor de gevallen als bedoeld in artikel 166 van die verordening en overeenkomstig paragraaf 13.
13. Het kredietrisicoverminderende effect van de verrekening van balansposten en van kaderverrekeningsovereenkomsten moet in de blootstellingswaarde in aanmerking genomen

worden overeenkomstig artikel 166, lid 3, respectievelijk artikel 166, lid 2, van Verordening (EU) nr. 575/2013. Bij de inaanmerkingneming van het effect van de verrekening van balansposten en kaderverrekeningsovereenkomsten moeten de instellingen rekening houden met alle met deze technieken verband houdende vereisten die zijn vervat in deel drie, titel II, hoofdstuk 4, van Verordening (EU) nr. 575/2013, met inbegrip van de toelaatbaarheidscriteria en de methoden voor het in aanmerking nemen van het kredietrisicoverminderende effect van dergelijke instrumenten.

14. Voor de soorten blootstellingen waarvoor zij toestemming hebben gekregen om eigen LGD-ramingen te gebruiken, moeten instellingen het effect van de niet-volgestorte kredietprotectie in aanmerking nemen overeenkomstig artikel 160, lid 5, artikel 161, lid 3, artikel 164, leden 2 en 3, en artikel 183 van Verordening (EU) nr. 575/2013.
15. Instellingen kunnen kredietverzekering overeenkomstig paragraaf 14 in aanmerking nemen als de bijbehorende kredietrisicolimiteringstechnieken volgens de definitie in artikel 4, lid 1, punt 59, van Verordening (EU) nr. 575/2013 als niet-volgestorte kredietprotectie kunnen worden aangemerkt. In het bijzonder kunnen instellingen kredietverzekering in aanmerking nemen overeenkomstig artikel 183, lid 1, en artikel 183, lid 2 of 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013, afhankelijk van de vraag of de kredietverzekering feitelijk als garantie respectievelijk als kredietderivaat functioneert.
16. De behandeling van ratings van derden als beschreven in de paragrafen 62 tot en met 64 van de EBA-richtsnoeren inzake PD- en LGD-raming dient gezien de definitie van kredietrisicolimitering in artikel 4, lid 1, punt 57, van Verordening (EU) nr. 575/2013 niet als methode voor de inaanmerkingneming van kredietrisicoverminderende effecten te worden beschouwd en valt niet onder het toepassingsgebied van deze richtsnoeren. Met name de in paragraaf 62, onder a), van die richtsnoeren bedoelde passende garantie heeft betrekking op een door een derde aan de debiteur verleende contractuele ondersteuning en vormt daarom geen kredietrisicolimiteringstechniek die door een instelling wordt gebruikt in de zin van artikel 4, lid 1, punten 57 en 59, van Verordening (EU) nr. 575/2013.

5. Toelaatbaarheidseisen

5.1 Toelaatbaarheidseisen voor volgestorte kredietprotectie

17. Overeenkomstig artikel 181, lid 1, onder f), van Verordening (EU) nr. 575/2013 moeten instellingen, voor zover er in de LGD-ramingen rekening wordt gehouden met zekerheden, er met het oog op de vaststelling van interne vereisten voor rechtszekerheid die over het geheel genomen overeenkomen met de vereisten in deel drie, titel II, hoofdstuk 4, afdeling 3, van die verordening, voor zorgen dat de zekerheidsovereenkomst uit hoofde waarvan de zekerheid wordt gesteld, rechtsgeldig en afdwingbaar is in alle relevante rechtsgebieden, zodat de instelling het recht heeft om de zekerheid onder meer in het geval van wanbetaling door dan

wel insolventie of faillissement van de debiteur of, voor zover van toepassing, de bewaarnemer van de zekerheid binnen een redelijke termijn uit te winnen of in bezit te nemen.

18. Overeenkomstig artikel 181, lid 1, onder f), van Verordening (EU) nr. 575/2013 moeten instellingen, voor zover er in de LGD-ramingen rekening wordt gehouden met zekerheden, er met het oog op de vaststelling van interne vereisten voor de waardering van zekerheden die over het geheel genomen overeenkomen met de vereisten in deel drie, titel II, hoofdstuk 4, afdeling 3, van die verordening, voor zorgen dat aan de volgende voorwaarden is voldaan:

(a) voor elke type zekerheid zijn consistente regels inzake de herwaardering van de zekerheid, met inbegrip van de methoden en frequentie van het monitoren van de waarde van de zekerheid, vastgelegd die nader worden omschreven in de interne beleidslijnen van de instelling;

(b) wanneer de marktomstandigheden significante veranderingen ondergaan, voeren instellingen frequentere controles uit.

19. Voor de toepassing van artikel 55 van de TRN inzake de IRB-beoordelingsmethode en ter verzekering van de naleving van de algemene beginselen inzake rechtszekerheid en de waardering van zekerheden in de paragrafen 17 en 18 moeten de interne vereisten voor rechtszekerheid en de waardering van zekerheden die door instellingen zijn vastgesteld overeenkomstig artikel 181, lid 1, onder f), van Verordening (EU) nr. 575/2013, volledig overeenkomen met de vereisten in deel drie, titel II, hoofdstuk 4, afdeling 3, van die verordening:

(a) Voor financiële zekerheden moeten die vereisten in overeenstemming zijn met artikel 207, leden 3 en 4, onder d), van die verordening.

(b) Voor zekerheden in de vorm van onroerend goed en voor vorderingen uit hoofde van lease-overeenkomsten die worden behandeld als door zekerheden gedekte vorderingen en waarbij het geleasede actief een onroerend goed is, moeten de vereisten in overeenstemming zijn met artikel 208, leden 2 en 3, van die verordening.

Bij de waardering van zekerheden in de vorm van onroerend goed en de controle van de waardering ervan overeenkomstig de in artikel 208, lid 3, onder b), van die verordening vermelde voorwaarden, moeten de instellingen toezien op het volgende:

(i) Zekerheden in de vorm van onroerend goed worden door een onafhankelijke schatter gewaardeerd tegen of onder de marktwaarde. In lidstaten die in hun wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen strenge criteria voor de berekening van de hypotheekwaarde hebben vastgesteld, kan het goed echter door een onafhankelijke schatter tegen of onder de hypotheekwaarde worden gewaardeerd. De instellingen verlangen dat de onafhankelijke schatter geen speculatieve factoren in de hypotheekwaarde verrekent.

- (ii) De onafhankelijke schatter documenteert de marktwaarde of de hypotheekwaarde op doorzichtige en heldere wijze.
  - (iii) De waarde van de zekerheid is de marktwaarde of de hypotheekwaarde, in voorkomend geval verlaagd om de resultaten van de controle te weerspiegelen en om rekening te houden met alle eerdere aanspraken op het goed..
  - (iv) De onafhankelijke schatter moet over de nodige kwalificaties, bekwaamheid en ervaring beschikken om een taxatie uit te voeren en mag geen enkele rol vervullen in het kredietacceptatieproces. Zolang een werknemer van de instelling aan alle bovengenoemde voorwaarden voldoet, kan deze werknemer als een onafhankelijke taxateur worden beschouwd.
- (c) Voor kortlopende vorderingen moeten de vereisten overeenkomen met die van artikel 209, lid 2, van die verordening. De waarde van kortlopende vorderingen moet het te ontvangen bedrag zijn.
- (d) Voor andere fysieke zekerheden en voor vorderingen uit hoofde van lease-overeenkomsten behandeld als door zekerheden gedekte vorderingen waarbij het geleasede actief geen onroerend goed is, moeten de vereisten overeenkomen met die van artikel 210, onder a) en g), van die verordening. Met het oog op de waardering en herwaardering van de zekerheid overeenkomstig artikel 210, onder g), van die verordening moeten instellingen de fysieke zekerheid waarden tegen marktwaarde, dat wil zeggen het geraamde bedrag waartegen de zekerheid op de dag van de taxatie door een willige verkoper op marktconforme wijze zou kunnen worden verkocht aan een willige en onafhankelijke koper.
- (e) Voor andere volgestorte kredietprotectie moeten de vereisten overeenkomen met die van artikel 212, lid 1, onder a), en artikel 212, lid 2, onder f), van die verordening.
20. Met het oog op de toepassing van paragraaf 17 dienen instellingen juridisch advies in te winnen waarin om de rechtsgeldigheid en afdwingbaarheid van de zekerheidsovereenkomst in alle relevante rechtsgebieden te waarborgen. Dit juridisch advies moet:
- (a) worden verstrekt voor ten minste elk type zekerheidsovereenkomst; en
  - (b) schriftelijk worden verstrekt door een juridisch adviseur. Indien de juridisch adviseur een werknemer van de instelling is, mag deze geen enkele rol vervullen in het kredietacceptatieproces waarin wordt beslist over de initiatie of vernieuwing van de desbetreffende blootstellingen.
21. Voor de toepassing van paragraaf 20 kunnen instellingen zich voor meerdere zekerheidsovereenkomsten baseren op één juridisch advies indien dit betrekking heeft op hetzelfde toepasselijke recht. Instellingen moeten aanvullend juridisch advies inwinnen over materiële wijzigingen in de voorwaarden van de zekerheidsovereenkomst die van invloed

kunnen zijn op de rechtsgeldigheid en afdwingbaarheid van de specifieke zekerheidsovereenkomst. Wijzigingen in het rechtskader dat van toepassing is op de zekerheidsovereenkomsten en de toepassing van de zekerheidsovereenkomst op andere soorten blootstellingen of op debiteuren die in andere categorieën vorderingen zijn ingedeeld of onder andere soorten debiteuren vallen (individuele natuurlijke personen of rechtspersonen), worden in elk geval te allen tijde beschouwd als gevallen van materiële wijziging in de voorwaarden van de zekerheidsovereenkomst.

22. Voor de toepassing van paragraaf 20 kunnen instellingen zich baseren op één juridisch advies voor meerdere rechtsgebieden. Met name wanneer er internationale regelgeving bestaat in de vorm van internationaal recht of een ander soort internationale overeenkomst, kan het juridisch advies betrekking hebben op sommige of alle rechtsgebieden waar deze regelgeving geldt. In dat geval moet in het juridisch advies ten minste:

- (a) worden beoordeeld of de regelgeving de rechtsgeldigheid en afdwingbaarheid van de zekerheid in alle toepasselijke rechtsgebieden waarborgt;
- (b) duidelijk worden vastgesteld in welke rechtsgebieden de regelgeving van toepassing is;
- (c) alle onder de regelgeving vallende soorten zekerheden duidelijk worden geïdentificeerd.

23. De instellingen moeten ervoor zorgen dat zij het juridisch advies inwinnen overeenkomstig paragraaf 20 en dat de zekerheidsovereenkomst uit hoofde waarvan de zekerheid wordt verleend, rechtsgeldig en afdwingbaar is in ten minste de volgende rechtsgebieden:

- (a) het rechtsgebied waarvan het recht van toepassing is op de zekerheidsovereenkomst;
- (b) indien er voor het type zekerheid een openbaar register is, het rechtsgebied waar de zekerheid geregistreerd is; anders het rechtsgebied waarin de eigenaar van de zekerheid is gevestigd of, ingeval de eigenaar van de zekerheid een natuurlijke persoon is, het rechtsgebied waar deze zijn woonplaats heeft;
- (c) als dat van belang wordt geacht voor een bepaalde zekerheid, het rechtsgebied waar de instelling en de debiteur zijn gevestigd; indien de debiteur een natuurlijke persoon is, in elk geval het rechtsgebied waar hij zijn woonplaats heeft;
- (d) het rechtsgebied waarin de uitwinning van de zekerheid, zo deze nodig mocht zijn, naar alle waarschijnlijkheid zou plaatshebben;
- (e) enig ander rechtsgebied, als dit van belang wordt geacht voor een bepaalde zekerheid.

5.2 Toelaatbaarheidseisen voor niet-volgestorte kredietprotectie

24. Voor de toepassing van artikel 183, lid 1, onder c), van Verordening (EU) nr. 575/2013 moeten instellingen juridisch advies inwinnen om te verifiëren dat de regeling inzake niet-volgestorte

kredietprotectie rechtsgeldig en afdwingbaar is in alle relevante rechtsgebieden. Dit juridisch advies moet:

- (a) worden verstrekt voor ten minste elk type niet-volgestorte kredietprotectie; en
  - (b) schriftelijk worden verstrekt door een juridisch adviseur. Indien de juridisch adviseur een werknemer van de instelling is, mag deze geen enkele rol vervullen in het kredietacceptatieproces waarin wordt beslist over de initiatie of vernieuwing van de desbetreffende blootstellingen.
25. Voor de toepassing van paragraaf 24 kunnen instellingen zich voor meerdere regelingen inzake niet-volgestorte kredietprotectie baseren op één juridisch advies indien dit betrekking heeft op hetzelfde toepasselijke recht. Instellingen moeten aanvullend juridisch advies inwinnen over materiële wijzigingen in de voorwaarden van de overeenkomst die van invloed kunnen zijn op de rechtsgeldigheid en afdwingbaarheid van de specifieke regeling inzake niet-volgestorte kredietprotectie. Wijzigingen in het rechtskader dat van toepassing is op de regeling inzake niet-volgestorte kredietprotectie en de toepassing van deze regeling op andere soorten blootstellingen, of het gebruik van garantiegevers die in andere categorieën vorderingen zijn ingedeeld of onder andere soorten garantiegevers vallen (individuele natuurlijke personen of rechtspersonen), worden in elk geval te allen tijde beschouwd als gevallen van materiële wijziging in de voorwaarden van de overeenkomst.

6. Het effect van kredietrisicolimitering

6.1 Het effect van volgestorte kredietprotectie

26. Instellingen mogen het kredietrisicoverminderende effect van volgestorte kredietprotectie anders dan kaderverrekeningsovereenkomsten en verrekening van balansposten in aanmerking nemen, zoals gespecificeerd in paragraaf 12 met het oog op de toepassing van artikel 181, lid 1, onder c) tot en met g), van Verordening (EU) nr. 575/2013.
27. Bij de inaanmerkingneming van het kredietrisicoverminderende effect van kaderverrekeningsovereenkomsten overeenkomstig artikel 166, lid 2, van Verordening (EU) nr. 575/2013 dienen instellingen bij de berekening van de risicogewogen posten en verwachte verliesposten de volledig aangepaste waarde van de post (E*), berekend overeenkomstig artikel 220, lid 3, of artikel 221, lid 6, van die verordening, als blootstellingswaarde te gebruiken.
28. Bij de inaanmerkingneming van het kredietrisicoverminderende effect van de verrekening van balansposten overeenkomstig artikel 166, lid 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 dienen instellingen bij de berekening van de risicogewogen posten en verwachte verliesposten E*, berekend overeenkomstig artikel 223, lid 5, van die verordening, als blootstellingswaarde te gebruiken.
29. Voor LGD-ramingen als bedoeld in artikel 181, lid 1, onder a), van Verordening (EU) nr. 575/2013 en overeenkomstig paragraaf 131 van de EBA-richtsnoeren inzake PD- en LGD-raming, moeten instellingen de gerealiseerde LGD's voor elke blootstelling die door een kaderverrekeningsovereenkomst of verrekening van balansposten wordt gedekt, berekenen als de verhouding tussen het economische verlies en het uitstaande bedrag van de kredietverplichting op het moment van wanbetaling, berekend als E* overeenkomstig paragraaf 27 of 28. Instellingen dienen het economische verlies op basis van dit uitstaande bedrag te berekenen en mogen geen kasstromen uit de verrekening opnemen in het economische verlies als invorderingen na wanbetaling. Er zij niettemin op gewezen dat het als E* berekende uitstaande bedrag van de kredietverplichting op het moment van wanbetaling overeenkomstig paragraaf 131 van de EBA-richtsnoeren inzake PD- en LGD-raming ook elk tot dusver gerealiseerd bedrag aan hoofdsom, rente en provisies moet omvatten.
30. Bij de inaanmerkingneming van het kredietrisicoverminderende effect van kaderverrekeningsovereenkomsten overeenkomstig artikel 181, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013 geldt dat de door de instellingen vastgestelde criteria voor de aanpassing van LGD-ramingen:
  - (a) niet mogen leiden tot een daling van de waarde van de LGD-ramingen wanneer de zekerheid een verplichting van de debiteur is die is achtergesteld bij of gelijkgesteld met de verplichting van de debiteur jegens de instelling;

- (b) voor vorderingen onder de hoogste rang, op passende wijze rekening moeten houden met de gevolgen voor de LGD-ramingen van de achtergestelde positie van de instelling ten opzichte van de zekerheid;
- (c) voor andere fysieke zekerheden, op passende wijze rekening moeten houden met de waarschijnlijke locatie van de zekerheid tijdens de looptijd van de lening en de mogelijke invloed op het potentiële onvermogen van instellingen om vlot beschikkingsmacht over hun zekerheid te verkrijgen en deze uit te winnen overeenkomstig artikel 181, lid 1, onder e), van Verordening (EU) nr. 575/2013;

6.2 Het effect van niet-volgestorte kredietprotectie

31. Instellingen kunnen het kredietrisicoverminderende effect van niet-volgestorte kredietprotectie in aanmerking nemen volgens een van de volgende methoden:

- (a) aanpassing van de PD- of LGD-ramingen overeenkomstig artikel 160, lid 5, artikel 161, lid 3, en artikel 164, lid 2, van Verordening (EU) nr. 575/2013, op basis van de door de instellingen vastgestelde criteria overeenkomstig artikel 183, leden 2 en 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 door met name gebruik te maken van een van de volgende benaderingen:
  - (i) ongeacht welke benadering wordt toegepast op vergelijkbare rechtstreekse vorderingen op de garantieggever, aanpassing van klassen, groepen of LGD-ramingen, met inbegrip van LGD in wanbetaling en EL_{BE}, door bij het ramen van risicoparameters rekening te houden met de niet-volgestorte kredietprotectie zoals nader uitgewerkt in deze richtsnoeren (d.w.z. de modelleringsbenadering);
  - (ii) wanneer vergelijkbare rechtstreekse vorderingen op de garantieggever volgens de IRB-benadering behandeld (zouden) worden met of zonder eigen LGD-ramingen en omrekeningsfactoren, door vervanging van zowel de PD- als LGD-risicoparameters van de onderliggende blootstelling door de overeenkomstige PD en LGD van een vergelijkbare rechtstreekse vordering op de garantieggever zoals nader uitgewerkt in deze richtsnoeren (d.w.z. de substitutiebenadering van risicoparameters);
  - (iii) ongeacht welke benadering wordt toegepast op vergelijkbare rechtstreekse vorderingen op de garantieggever, aanpassing van klassen, groepen of LGD-ramingen, met inbegrip van LGD in wanbetaling en EL_{BE}, door bij de toepassing van risicoparameters het proces voor de onderbrenging in klassen bij te sturen overeenkomstig artikel 172, lid 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 en deel 8.2 van de EBA-richtsnoeren inzake PD- en LGD-raming (d.w.z. de bijsturing);

- (b) indien de instelling de standaardbenadering voor vergelijkbare rechtstreekse vorderingen op de garantieggever toepast en het kredietrisicoverminderende effect van de niet-volgestorte kredietprotectie niet in aanmerking neemt bij de PD- en LGD-ramingen overeenkomstig punt a), gebruik van het toepasselijke risicogewicht in de standaardbenadering overeenkomstig artikel 183, lid 4, van Verordening (EU) nr. 575/2013 (d.w.z. de substitutiebenadering van risicogewicht);
- (c) berekening van de risicogewogen posten overeenkomstig artikel 153, lid 3, artikel 154, lid 2, artikel 161, lid 4, en artikel 164, lid 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 (d.w.z. de double default-behandeling).
32. Instellingen moeten een duidelijk beleid hebben voor de beoordeling van het effect van niet-volgestorte kredietprotectie op risicoparameters. Het beleid moet in overeenstemming zijn met hun praktijken inzake intern risicobeheer en met de vereisten van artikel 183, leden 2 en 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 en de in deze richtsnoeren vervatte vereisten. Instellingen moeten in hun beleid duidelijk specificeren welke van de in paragraaf 31 omschreven specifieke methoden zij voor hun ratingsystemen gebruiken, en zij moeten dit beleid consequent in de tijd toepassen.
33. Niet-volgestorte kredietprotectie die niet voldoet aan de toelaatbaarheidseisen voor garantieggevers en garanties als bedoeld in artikel 183, leden 1 en 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 en in deel 5.2 van deze richtsnoeren, mag niet in aanmerking worden genomen volgens de in paragraaf 31 vermelde methoden. Voor de LGD-raming moeten de kasstromen die worden ontvangen als gevolg van de uitoefening van niet in aanmerking komende niet-volgestorte kredietprotectie, worden behandeld alsof ze zijn ontvangen zonder gebruikmaking van niet-volgestorte kredietprotectie. Ongeacht deze behandeling dienen instellingen de informatie over de herkomst van met niet in aanmerking komende niet-volgestorte kredietprotectie verband houdende kasstromen te verzamelen en deze op passende wijze toe te wijzen. Instellingen dienen de niveaus van dergelijke kasstromen regelmatig te monitoren, evenals de mate waarin gebruik wordt gemaakt van de betrokken soorten niet-volgestorte kredietprotectie. Indien nodig moeten instellingen adequate aanpassingen toepassen om vertekeningen in de PD- en LGD-ramingen te voorkomen.
34. Wanneer instellingen kiezen voor de in paragraaf 31(a)(i) genoemde modelleringsbenadering, dienen zij in de LGD-ramingen aandacht te besteden aan de volgende elementen en deze indien relevant op voorzichtige wijze in aanmerking te nemen:
- (a) valutamismatches tussen de onderliggende verplichting en de niet-volgestorte kredietprotectie;
- (b) de mate waarin het vermogen van de garantieggever om zijn contractuele verplichting uit hoofde van de overeenkomst voor niet-volgestorte kredietprotectie na te komen samenhangt met het vermogen van de debiteur om terug te betalen;

- (c) een eventuele wanbetalingsstatus van de garantieggever en het daaruit voortvloeiende verminderde vermogen om de contractuele verplichting uit hoofde van de niet-volgestorte kredietprotectie na te komen.
35. Wanneer instellingen kiezen voor de in paragraaf 31(a)(i) genoemde modelleringsbenadering, kan de niet-volgestorte kredietprotectie als risicofactor in het ratingsysteem in aanmerking worden genomen. Dit kan op de volgende manieren gebeuren:
- (a) alleen aanpassing van de LGD-ramingen op basis van historische ervaring met betrekking tot het waargenomen risicoverminderende effect van de niet-volgestorte kredietprotectie op gerealiseerde LGD's, met inbegrip van gerealiseerde invorderingen en materiële kosten die verband houden met de uitoefening van de niet-volgestorte kredietprotectie;
  - (b) aanpassing van zowel de PD- als de LGD-ramingen, wanneer instellingen empirisch kunnen aantonen dat het bestaan van de niet-volgestorte kredietprotectie gevolgen heeft voor de kans op wanbetaling van de debiteur en dat de gelijktijdige aanpassing van zowel de PD- als de LGD-ramingen niet leidt tot dubbele telling van het effect van de niet-volgestorte kredietprotectie of tot een te lage raming van het verwachte verlies.
- Een uitsluitende aanpassing van de PD-ramingen moet onder alle omstandigheden ongeschikt worden geacht.
36. Instellingen kunnen alleen kiezen voor de in paragraaf 31(a)(ii) genoemde substitutiebenadering van risicoparameters indien aan de volgende voorwaarden is voldaan:
- (a) de niet-volgestorte kredietprotectie komt in aanmerking volgens de toepasselijke criteria voor niet-volgestorte kredietprotectie in deel drie, titel II, hoofdstuk 4, van Verordening (EU) nr. 575/2013;
  - (b) de instelling kan redelijkerwijs verwachten dat de directe kosten van de uitoefening van de niet-volgestorte kredietprotectie verwaarloosbaar zijn voor het door de niet-volgestorte kredietprotectie gedekte bedrag;
  - (c) de garantieggever verkeert niet in de status van wanbetaling.
37. Wanneer instellingen voor de in paragraaf 31(a)(ii) respectievelijk 31(b) bedoelde substitutiebenadering van risicoparameters of substitutiebenadering van risicogewicht kiezen, moeten zij:
- (a) informatie over de kenmerken en prestaties van de debiteur en de blootstelling verzamelen en opslaan, en deze informatie gebruiken bij de raming van de kans op wanbetaling van de debiteur overeenkomstig de EBA-richtsnoeren inzake PD- en LGD-raming;

- (b) voor het beheer van interne risico's, rechtstreekse vorderingen op garantiegevers en vorderingen gedekt door niet-volgestorte kredietprotectie die door dergelijke entiteiten is verleend, afzonderlijk in aanmerking nemen;
  - (c) voor LGD-modellen een afzonderlijk toepassingsgebied definiëren en het risicogewicht van het type gegarandeerde vorderingen of delen van vorderingen waarvan de PD- en LGD-risicoparameters zijn gesubstitueerd of waaraan het risicogewicht door de garantiegever is toegewezen, afzonderlijk berekenen. Voor de gegarandeerde vorderingen of delen van vorderingen die in het toepassingsgebied van de substitutiebenadering van risicoparameters of de substitutiebenadering van risicogewicht zijn opgenomen, zijn instellingen niet verplicht om de LGD's te ramen, uitgezonderd de LGD's van de vergelijkbare rechtstreekse vorderingen op de garantiegevers wanneer zij de substitutiebenadering van risicoparameters hanteren.
38. Voor de toepassing van paragraaf 37 moeten instellingen, indien een bepaalde niet-volgestorte kredietprotectie de oorspronkelijke vordering niet volledig dekt, in staat zijn om het deel van de vordering dat niet onder die niet-volgestorte kredietprotectie valt, toe te wijzen aan de PD- en LGD-ramingen die van toepassing zijn op de oorspronkelijke vordering zonder het effect van die niet-volgestorte kredietprotectie in aanmerking te nemen. Bovendien moeten instellingen voor de berekening van de gerealiseerde LGD die van toepassing is op het deel van de vordering dat niet onder de niet-volgestorte kredietprotectie valt, de kasstromen en kosten op de volgende manier toerekenen:
- (a) kasstromen die van de garantiegever worden ontvangen dienen te worden toegerekend aan het gegarandeerde deel van de vordering, terwijl kasstromen die afkomstig zijn uit een andere bron dienen te worden toegerekend aan het deel van de vordering dat niet door de niet-volgestorte kredietprotectie gedekt wordt. In het geval van vorderingen waarvoor ook volgestorte kredietprotectie is verleend, moeten de kasstromen die verband houden met de volgestorte kredietprotectie worden toegerekend aan het deel van de vordering dat door deze volgestorte kredietprotectie wordt gedekt, in overeenstemming met de richtsnoeren in paragraaf 46.
  - (b) Indirecte kosten moeten aan de verschillende delen van de vordering worden toegerekend overeenkomstig de richtsnoeren in punt 113 van de EBA-richtsnoeren inzake PD- en LGD-ramingen.
  - (c) Directe kosten die rechtstreeks verband houden met de uitoefening van de niet-volgestorte kredietprotectie, dienen te worden toegerekend aan het gegarandeerde deel van de vorderingen, terwijl de overige directe kosten dienen te worden toegerekend aan het deel van de vordering dat niet onder de niet-volgestorte kredietprotectie valt. In het geval van vorderingen waarvoor ook volgestorte kredietprotectie is verleend, dienen de directe kosten die verband houden met de realisatie van de volgestorte kredietprotectie te worden toegerekend aan het

gegarandeerde deel van de vordering, in overeenstemming met de richtsnoeren in paragraaf 46.

39. Wanneer instellingen voor de substitutiebenadering van risicoparameters kiezen en de debiteur in gebreke is gebleven, geldt het volgende:
- (a) Het risicogewicht van het gegarandeerde deel van de vordering moet gelijk zijn aan dat van de vergelijkbare rechtstreekse vordering op de niet in gebreke gebleven garantieggever.
  - (b) Het verwachte verlies van het gegarandeerde deel van de vordering moet gelijk zijn aan dat van de vergelijkbare rechtstreekse vordering op de niet in gebreke gebleven garantieggever.
  - (c) Wanneer de garantieggever een niet-wanbetalingsstatus behoudt, wordt met betrekking tot het gegarandeerde deel van de vordering geacht sprake te zijn van wanbetaling voor de berekening van een IRB-tekort of -overschot overeenkomstig artikel 159 van Verordening (EU) nr. 575/2013 en deel 8.4 van de EBA-richtsnoeren inzake PD- en LGD-raming.
40. Wanneer instellingen voor de substitutiebenadering van risicoparameters kiezen, moeten de andere kwantitatieve validatie-instrumenten als bedoeld in artikel 185, onder c), van Verordening (EU) nr. 575/2013 een vergelijking omvatten van het verwachte verlies van de vergelijkbare rechtstreekse vorderingen op de garantieggever met de waargenomen verliespercentages van de onderliggende vorderingen of delen van vorderingen op in gebreke gebleven debiteuren die vóór het moment van wanbetaling als gegarandeerd werden beschouwd.
41. Wanneer instellingen de risicoparameters in individuele gevallen aanpassen door rekening te houden met de niet-volgestorte kredietprotectie met gebruikmaking van bijstellingen overeenkomstig paragraaf 31(a)(iii), moeten instellingen kunnen aantonen dat het op grond van de aard en kenmerken van de niet-volgestorte kredietprotectie niet mogelijk is de in paragraaf 31(a)(i), 31(a)(ii) of 31(b) beschreven methoden toe te passen om rekening te houden met het risicoverminderende effect van de niet-volgestorte kredietprotectie.
42. Wanneer instellingen kiezen voor een van de in paragraaf 31(a) beschreven benaderingen en de berekende schattingen een lager risicogewicht opleveren dan het risicogewicht dat van toepassing zou zijn op een vordering zonder kredietrisicolimitering die in alle overige opzichten identiek is, kan het definitieve risicogewicht niet lager zijn dan dat van een vergelijkbare rechtstreekse vordering op de garantieggever, overeenkomstig artikel 161, lid 3, en artikel 164, lid 2, van Verordening (EU) nr. 575/2013 (d.w.z. dat het minimumrisicogewicht van toepassing is).
43. Voor de toepassing van de substitutiebenadering van risicoparameters en de berekening van het minimumrisicogewicht in gevallen waarin instellingen geen toestemming van de bevoegde

autoriteit overeenkomstig artikel 143, lid 2, van Verordening (EU) nr. 575/2013 hebben gekregen om gebruik te maken van eigen LGD-ramingen voor vergelijkbare rechtstreekse vorderingen op de garantieggever, dienen instellingen de in artikel 161, lid 1, van die verordening vastgestelde LGD-waarden te gebruiken om de LGD van een vergelijkbare rechtstreekse vordering op de garantieggever af te leiden.

44. Voor de toepassing van de substitutiebenadering van risicoparameters en de berekening van het minimumrisicogewicht luidt de waarde van niet-volgestorte kredietprotectie als volgt:

- (a) De waarde van de niet-volgestorte kredietprotectie moet worden bepaald overeenkomstig artikel 233 en artikel 239, lid 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013. In de aangepaste waarde van de niet-volgestorte kredietprotectie moet mogelijke looptijd mismatch in aanmerking worden genomen overeenkomstig artikel 239, lid 3, van die verordening, terwijl de looptijd van vergelijkbare rechtstreekse vorderingen op de garantieggever dezelfde moet zijn als die van de vordering op de debiteur.
- (b) Indien de resterende blootstellingswaarde na het instellen van een vordering tegen de debiteur en, indien van toepassing, andere vormen van kredietrisicolimitering door de niet-volgestorte kredietprotectie worden gedekt, dienen instellingen de waarde van de protectie op voorzichtige wijze te schatten op basis van ervaringen uit het verleden.
- (c) De waarde van de niet-volgestorte kredietprotectie die voldoet aan de vereisten van artikel 215, lid 1, onder a), tweede alinea, of artikel 215, lid 2, van Verordening (EU) nr. 575/2013 kan het maximumbedrag zijn dat de protectieggever heeft toegezegd te zullen betalen in geval van wanbetaling of niet-betaling door de kredietnemer of bij andere specifieke kredietgebeurtenissen.

45. Instellingen moeten het minimumrisicogewicht als volgt berekenen:

- (a) Wanneer de blootstelling gedekt is door meer dan één niet-volgestorte kredietprotectie die elk een ander deel van de blootstelling omvatten, dienen instellingen het minimumrisicogewicht te berekenen als het naar blootstelling gewogen gemiddelde van de risicogewichten van vergelijkbare rechtstreekse vorderingen op elk van de garantieggevers.
- (b) Wanneer de blootstelling gedekt is door meer dan één niet-volgestorte kredietprotectie waarvan er twee of meer bescherming bieden aan hetzelfde deel van de blootstelling, dienen instellingen het minimumrisicogewicht voor dat deel van de blootstelling te berekenen als het laagste van de risicogewichten van elke vergelijkbare rechtstreekse vordering op de garantieggever. Bij de berekening van elk risicogewicht kan in de LGD van vergelijkbare rechtstreekse vorderingen op elk van de garantieggevers rekening worden gehouden met het effect van de andere bestaande niet-volgestorte kredietprotectie.

- (c) Wanneer een deel van de blootstelling niet onder niet-volgestorte kredietprotectie valt, moeten instellingen aan dat deel van de blootstelling het risicogewicht toewijzen dat van toepassing is op deze vordering op de debiteur zonder niet-volgestorte kredietprotectie; in dat geval wordt het minimumrisicogewicht berekend als het naar blootstelling gewogen gemiddelde van het risicogewicht dat van toepassing is op het deel van de blootstelling dat onder de niet-volgestorte kredietprotectie valt en het risicogewicht dat van toepassing is op het resterende deel van de blootstelling.
  - (d) Bij de berekening van het naar blootstelling gewogen gemiddelde risicogewicht overeenkomstig de punten (a) en (c) moet elk risicogewicht afzonderlijk worden berekend en gewogen op basis van het toepasselijke deel van de blootstellingswaarde.
46. Voor de toepassing van paragraaf 45 en voor het in aanmerking nemen van het effect van kredietrisicolimiteringstechnieken overeenkomstig de in paragraaf 31 beschreven benaderingen, moet aan de volgende voorwaarden zijn voldaan:
- (a) Instellingen moeten een duidelijk beleid hebben inzake de toewijzing, volgorde en inaanmerkingneming van volgestorte en niet-volgestorte kredietprotectie dat in overeenstemming is met het interne invorderings- en incassoproces.
  - (b) Instellingen mogen het effect van een en dezelfde kredietrisicolimitering niet twee keer in aanmerking nemen; zo mag bijvoorbeeld bij de toerekening van de volgestorte kredietprotectie aan het deel van de vordering dat onder de niet-volgestorte kredietprotectie valt en het deel dat daar niet onder valt, de volgestorte kredietprotectie niet dubbel in aanmerking worden genomen.
  - (c) Instellingen dienen de benaderingen consequent toe te passen; zodat
    - (i) het niet is toegestaan om het deel van de vordering dat onder een bepaalde niet-volgestorte kredietprotectie valt, in twee delen op te splitsen en vervolgens de substitutiebenadering van risicoparameters of de substitutiebenadering van risicogewicht op één deel toe te passen en de modelleringsbenadering op het andere deel.
    - (ii) instellingen in het geval van meerdere regelingen inzake niet-volgestorte kredietprotectie die (deels) hetzelfde deel van de vordering omvatten, passende criteria dienen vast te stellen om te bepalen welke niet-volgestorte kredietprotectie zij gebruiken voor de substitutie van de risicoparameters. Deze criteria moeten worden beschreven in de interne beleidslijnen van de instellingen voor de aanpassing van de PD- en LGD-ramingen overeenkomstig paragraaf 38. Onverminderd punt i), mogen instellingen wel het deel van de vordering dat onder een bepaalde niet-volgestorte kredietprotectie valt in twee delen opsplitsen, en vervolgens de substitutiebenadering van risicoparameters op één deel toepassen en het effect van het resterende deel van die niet-volgestorte kredietprotectie in aanmerking te nemen door de toepassing van de substitutiebenadering van risicoparameters op de andere bestaande niet-volgestorte kredietprotectie; met name het

risicoverminderende effect van het resterende deel van die niet-volgestorte kredietprotectie kan in aanmerking worden genomen in de LGD van vergelijkbare rechtstreekse vorderingen op andere bestaande garantiegevers overeenkomstig paragraaf 47.

47. Met het oog op de inaanmerkingneming van het kredietrisicoverminderende effect van meerdere kredietprotectieregelingen die als gevolg van de toewijzing door de instelling overeenkomstig paragraaf 46 hetzelfde deel van een vordering omvatten, kunnen instellingen een van de in paragraaf 31(a) genoemde benaderingen hanteren. Met name voor de toepassing van de substitutiebenadering van risicoparameters en de berekening van het minimumrisicogewicht moeten instellingen de volgende methoden gebruiken om de LGD van een vergelijkbare rechtstreekse vordering op de garantiegever, waaronder het risicoverminderende effect van de extra kredietprotectie, af te leiden:

- (a) Wanneer vergelijkbare rechtstreekse vorderingen op de garantiegever binnen het toepassingsgebied van een ratingsysteem vallen waarvoor de instelling geen voorafgaande toestemming heeft gekregen om eigen LGD-ramingen te gebruiken overeenkomstig artikel 143, lid 2, van Verordening (EU) nr. 575/2013, dient de instelling de LGD-waarden van artikel 161, lid 1, van die verordening te gebruiken, waarin indien relevant rekening is gehouden met de volgestorte kredietprotectie door toepassing van de desbetreffende vereisten in deel drie, titel II, hoofdstuk 4, van die verordening.
- (b) Wanneer vergelijkbare rechtstreekse vorderingen op de garantiegever binnen het toepassingsgebied van een ratingsysteem vallen waarvoor de instelling voorafgaande toestemming heeft gekregen om eigen LGD-ramingen te gebruiken overeenkomstig artikel 143, lid 2, van Verordening (EU) nr. 575/2013, dient de instelling gebruik te maken van de LGD van een vergelijkbare rechtstreekse vordering op de garantiegever die het effect van extra volgestorte of niet-volgestorte kredietprotectie omvat. Als instellingen niet in staat zijn deze extra kredietprotectie in aanmerking te nemen bij de raming van de LGD van vergelijkbare rechtstreekse vorderingen op de garantiegever:
  - (i) dienen zij, indien de LGD van ongedekte vorderingen op de garantiegever lager is dan of gelijk is aan de LGD van ongedekte vorderingen op de debiteur, LGD-ramingen van de vordering op de debiteur te gebruiken waarin rekening is gehouden met het effect van de extra kredietprotectie; of
  - (ii) dienen zij, indien de LGD van ongedekte vorderingen op de garantiegever hoger is dan de LGD van ongedekte vorderingen op de debiteur, of indien instellingen niet in staat zijn een dergelijke vergelijking uit te voeren:
    - voor zakelijke garantiegevers ofwel gebruik te maken van de toepasselijke LGD-waarden zoals bepaald in artikel 161, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013, waarin indien relevant rekening is

gehouden met de volgestorte kredietprotectie door toepassing van de desbetreffende vereisten in deel drie, titel II, hoofdstuk 4, van die verordening, of van de LGD-raming die van toepassing is op ongedekte vorderingen op de garantieggever. De keuze tussen deze twee opties moet in overeenstemming zijn met het soort blootstelling met betrekking tot de garantieggever;

- voor particuliere/kleine garantieggevers gebruik te maken van de LGD-raming die van toepassing is op ongedekte vorderingen op de garantieggever.